

בש"פ 5032/22 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5032/22

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

העורר: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט ע' מיכלס) מיום 7.7.2022 במ"ת 29547-01-22

תאריך ישיבה: ו' באב התשפ"ב (3.8.2022)

בשם העורר: עו"ד יפית וייסבוך

בשם המשיבה: עו"ד מורן פולמן

החלטה

לפני ערר לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט ע' מיכלס) מיום 7.7.2022 במ"ת 29547-01-22, בה

עמוד 1

נדחתה בקשת העורר לעיון חוזר בהחלטה בדבר מעצרו עד תום ההליכים.

1. נגד העורר הוגש ביום 13.1.2022 כתב אישום הכולל שלושה אישומים ומייחס לו עבירות מין שביצע בשלוש מבנותיו בין השנים 2010-2020, כאשר היו בנות 13-19. כתב האישום מגולל מסכת קשה ומתמשכת של ביצוע מעשים מגונים בשלוש הבנות, ומעשה סדום וגרם מעשה סדום בבת הגדולה מביניהן (להלן: א'). באישום הראשון אף מפורט אירוע במהלכו ביצע העורר את מעשיו לאחר שנישאה א' במהלך הריונה הראשון. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצר העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בדיון שהתקיים ביום 22.2.2022 הסכימה באת-כוח העורר לקיומן של ראיות לכאורה, אף כי עמדה על הכחשת העורר את כל המיוחס לו. בתסקיר מעצר שהוגש ביום 27.4.2022 עמד שירות המבחן על הסיכון הנשקף מהעורר להישנות התנהגות מינית פוגענית כלפי קטינות, להיעדר אפשרות לטיפול מפחית סיכון והיעדר פיקוח אנושי רציף בחלופות המעצר שהוצעו, ולפיכך לא בא בהמלצה על שחרורו לחלופת מעצר או למעצרו בפיקוח אלקטרוני.

2. ביום 2.5.2022 הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו מאחורי סורג ובריה. זאת בשם לב לעוצמתה של עילת המעצר, לחשש משיבוש הליכים ולכך שלא הוצג מערך פיקוח מספק לפני שירות המבחן. ערר שהוגש על ההחלטה האמורה נדחה בהחלטת בית משפט זה מיום 19.5.2022 (בש"פ 3238/22).

3. ביום 22.6.2022 הגיש העורר בקשה לעיון חוזר בהחלטה על מעצרו. טענת העורר "לשינוי נסיבות מהותי" נשענה על העובדה שבתיק העיקרי בוטלו שלושה דיוני הוכחות שנקבעו לחודשים יוני ויולי 2022 (ביטול שנעשה בעקבות שינוי שחל במותב לאחר שהתקבל ערעור פסלות שהגיש העורר), ועל כך שהמתלוננת העיקרית, א', ומשפחתה אינם מתגוררים עוד בישראל. בדיון שהתקיים בבקשה הוסיפה באת-כוח העורר וטענה כי יש בכוחו של מזכר מטעם חוקרת משטרה מיום 30.5.2022 (להלן: המזכר), על פיו חודשים לפני כן התקשרה א' ומסרה שאינה מעוניינת להעיד, כדי להצביע גם כן על שינוי נסיבות משמעותי.

4. ביום 7.7.2022 בית המשפט דחה את הבקשה בציינו כי הן עילת המסוכנות והן החשש משיבוש הליכי משפט מהווים עילה מספקת להמשך מעצרו של העורר עד תום ההליכים. באשר למזכר, הגם כי יש לראות בחומרה את העובדה שהוא נרשם זמן רב לאחר שהתקיימה השיחה עם המתלוננת, אין בו כדי להצדיק שינוי בהחלטה. גם ביטול דיוני ההוכחות אינו עולה כדי שינוי נסיבות המצדיק את שינוי ההחלטה שניתנה. בהתחשב בתמונה הכוללת, ובהינתן שהחלטת בית משפט זה ניתנה זמן לא רב קודם לכן, נמצא כי טרם השתנתה נקודת האיזון המצדיקה את שחרורו של העורר, וגם לא את העברתו למעצר בפיקוח אלקטרוני.

5. מכאן לערר שלפני בו נטען כי שגה בית המשפט המחוזי בקבעו כי לא חל שינוי נסיבות מהותי, הנובע הן מביטול דיוני ההוכחות וקביעת מועדי הוכחות חדשים למעלה משנה לאחר שנעצר; והן מכך שא' ומשפחתה עזבו את ישראל וגם מהמזכר שהוגש - אשר לא עמד לנגד עיני בית המשפט בהחלטות הקודמות - עולה כי א' אינה מתכוונת להעיד. עוד נטען כי שגה בית המשפט משסירב לחקור את המפקחים המוצעים שעה שראוי היה לבחון את חלופות המעצר שהציע העורר, אף אם נשללו על ידי שירות המבחן. כמו כן, חלוף הזמן הקצר יחסית מאז שניתנה החלטת בית משפט זה, אין בו כדי לגבור על שינוי הנסיבות המהותי שחל מאז. המשיבה טענה מנגד בדיון שנערך לפני, כי החשש של א' להעיד היה ידוע גם קודם שנחשף המזכר ובכל מקרה מוקדם לסתום את הגולל על עדותן של מי מהמתלוננות. נטען גם כי א' לא "עזבה" את ישראל, כטענת העורר, אלא נכון לעת הזו אך יצאה מהארץ. כמו כן, אין די בעובדה שהוחלף

מותב ושכתוצאה מכך נקבעו מועדי דיון חדשים, כדי להשפיע על שחרור העורר, בפרט נוכח מסוכנתו והחשש משיבוש הליכים על ידו.

6. לאחר עיון בערר ובנספחים, ולאחר שמיעת טענות הצדדים בדיון שהתקיים לפני, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

7. עיון חוזר בהחלטה הנוגעת למעצר נעשה על רקע עובדות חדשות שנתגלו, שינוי נסיבות מהותי או חלוף זמן ניכר מאז שניתנה ההחלטה (סעיף 52(א) לחוק המעצרים; בש"פ 305/21 חטיב נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (24.1.2021); בש"פ 3558/22 מדינת ישראל נ' דרור, פסקה 9 (9.6.2022)). בעניינינו, לא מצאתי כי חל שינוי נסיבות בפרק הזמן שעבר מאז ההחלטה שניתנה ביום 2.5.2022, שערר עליה נדחה בהחלטת בית משפט זה מיום 19.5.2022, המצדיק שינוי ההחלטה. פשיטא כי אין בחלוף הזמן, פחות מחודשיים ימים, כדי להצדיק בפני עצמו עיון מחודש בהחלטה על מעצרו של העורר ועל תנאי המעצר. גם אין לראות בכך שאינה נמצאת כעת בארץ, או בקיומו של המזכר המצביע על כך שהיא אינה מעוניינת להעיד, משום "שינוי נסיבות". כבר בתסקיר המעצר מיום 27.4.2022 צוין כי המתלוננות ביטאו התנגדות לשיתוף פעולה עם גורמי החוק והמשפט. באשר לביטול מועדי ההוכחות (לאור פסילת אחד משופטי המותב בפסק דינה של הנשיאה א'חיות מיום 20.6.2022), ודחייתם של מועדי ההוכחות לשלהי שנת 2022 ותחילת שנת 2023, לא מצאתי כי בנסיבות העניין מדובר בשינוי נסיבות מהותי המצדיק עיון מחדש בהחלטת המעצר, בעת הזו, טרם נשמעה עדותן של מי מהמתלוננות. זאת גם בשים לב בין היתר לחומרת העבירות, לסיכון הנשקף מהעורר ולחשש משיבוש הליכי משפט, כפי שגם פורט בתסקיר שירות המבחן.

8. לא למותר לציין כי לא מצאתי ממש בטענת העורר כי היה על בית המשפט לשעות לבקשתו להתרשם באופן בלתי אמצעי מהמפקחים שהציע, אף כי אלו לא נמצאו מתאימים לתפקיד על ידי שירות המבחן. כלל הוא כי סטייה מהמלצת שירות המבחן תיעשה רק בהתקיימם של טעמים משמעותיים המצדיקים זאת (בש"פ 2870/21 איסקוב נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (4.5.2021); בש"פ 4172/22 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 18 (12.7.2022)). נוכח ההסתיוגויות שהביע שירות המבחן מהמפקחים ומהחלופות שהוצעו על ידי העורר, משנמצא כי אין בכך משום מערך פיקוח אנושי רציף כנדרש לאור הסיכון הנשקף מהעורר, וכי המפקחים המוצעים מתקשים בהבנת משמעויות התפקיד, לא ראיתי מקום להתערב בהחלטת בית המשפט שלא לשעות לבקשת העורר (ראו גם: בש"פ 449/22 אבו חמיד נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (2.2.2022)).

הערר נדחה אפוא.

ניתנה היום, ז' באב התשפ"ב (4.8.2022).

ש ו פ ט